Р Е П У Б Л И К А Б Ъ Л Г А Р И Я

Ч Е Т И Р И Д Е С Е Т И П Ъ Р В О Н А Р О Д Н О С Ъ Б Р А Н И Е

Проект!

З А К О Н
за изменение и допълнение на Наказателния кодекс

(Обн., ДВ, бр. 26 от 2.04.1968 г., в сила от 1.05.1968 г., попр., бр. 29 от 12.04.1968 г., изм., бр. 92 от 28.11.1969 г., изм. и доп., бр. 26 от 30.03.1973 г., доп., бр. 27 от 3.04.1973 г., изм., бр. 89 от 15.11.1974 г., в сила от 1.03.1975 г., изм. и доп., бр. 95 от 12.12.1975 г., изм., бр. 3 от 11.01.1977 г., доп., бр. 54 от 11.07.1978 г., бр. 89 от 9.11.1979 г., изм. и доп., бр. 28 от 9.04.1982 г., в сила от 1.07.1982 г., попр., бр. 31 от 20.04.1982 г., доп., бр. 44 от 5.06.1984 г., изм. и доп., бр. 41 от 28.05.1985 г., доп., бр. 79 от 11.10.1985 г., попр., бр. 80 от 15.10.1985 г., изм. и доп., бр. 89 от 18.11.1986 г., попр., бр. 90 от 21.11.1986 г., изм., бр. 37 от 16.05.1989 г., в сила от 16.05.1989 г., бр. 91 от 24.11.1989 г., в сила от 24.11.1989 г., бр. 99 от 22.12.1989 г., в сила от 22.12.1989 г., доп., бр. 10 от 2.02.1990 г., изм., бр. 31 от 17.04.1990 г., изм. и доп., бр. 81 от 9.10.1990 г., в сила от 9.10.1990 г., бр. 1 от 4.01.1991 г., бр. 86 от 18.10.1991 г., попр., бр. 90 от 1.11.1991 г., изм., бр. 105 от 19.12.1991 г., доп., бр. 54 от 3.07.1992 г., в сила от 3.07.1992 г., изм. и доп., бр. 10 от 5.02.1993 г., бр. 50 от 1.06.1995 г.; Решение № 19 от 12.10.1995 г. на Конституционния съд на РБ - бр. 97 от 3.11.1995 г.; доп., бр. 102 от 21.11.1995 г., в сила от 21.01.1996 г., изм. и доп., бр. 107 от 17.12.1996 г., бр. 62 от 5.08.1997 г., изм., бр. 85 от 26.09.1997 г.; Решение № 19 от 21.11.1997 г. на Конституционния съд на РБ - бр. 120 от 16.12.1997 г.; доп., бр. 83 от 21.07.1998 г., изм. и доп., бр. 85 от 24.07.1998 г., доп., бр. 132 от 10.11.1998 г., в сила от 1.01.1999 г., изм., бр. 133 от 11.11.1998 г., изм. и доп., бр. 153 от 23.12.1998 г., бр. 7 от 26.01.1999 г., изм., бр. 51 от 4.06.1999 г., бр. 81 от 14.09.1999 г., в сила от 15.12.1999 г., изм. и доп., бр. 21 от 17.03.2000 г., бр. 51 от 23.06.2000 г.; Решение № 14 от 23.11.2000 г. на Конституционния съд на РБ - бр. 98 от 1.12.2000 г.; доп., бр. 41 от 24.04.2001 г., изм., бр. 101 от 23.11.2001 г., бр. 45 от 30.04.2002 г., изм. и доп., бр. 92 от 27.09.2002 г., бр. 26 от 30.03.2004 г., бр. 103 от 23.11.2004 г., в сила от 1.01.2005 г., бр. 24 от 22.03.2005 г., бр. 43 от 20.05.2005 г., в сила от 1.09.2005 г., изм., бр. 76 от 20.09.2005 г., в сила от 1.01.2007 г., изм. и доп., бр. 86 от 28.10.2005 г., в сила от 29.04.2006 г., бр. 88 от 4.11.2005 г., изм., бр. 59 от 21.07.2006 г., в сила от 1.01.2007 г., изм. и доп., бр. 75 от 12.09.2006 г., в сила от 13.10.2006 г., бр. 102 от 19.12.2006 г., бр. 38 от 11.05.2007 г., бр. 57 от 13.07.2007 г., в сила от 13.07.2007 г., изм., бр. 64 от 7.08.2007 г., доп., бр. 85 от 23.10.2007 г., в сила от 23.10.2007 г., изм., бр. 89 от 6.11.2007 г., доп., бр. 94 от 16.11.2007 г., изм. и доп., бр. 19 от 22.02.2008 г., изм., бр. 67 от 29.07.2008 г., бр. 102 от 28.11.2008 г., бр. 12 от 13.02.2009 г., в сила от 1.01.2010 г. (*) - изм., бр. 32 от 28.04.2009 г., доп., бр. 23 от 27.03.2009 г., в сила от 1.11.2009 г., изм. и доп., бр. 27 от 10.04.2009 г., доп., бр. 47 от 23.06.2009 г., в сила от 1.10.2009 г. ., изм., бр. 80 от 9.10.2009 г.)

§ 1. В чл. 53 от Наказателния кодекс се създават нови ал. 3 и 4 със следното съдържание:

„(3) Когато е наложено наказание по чл. 37 ал.1 т. 6 и т. 7 от този кодекс, след изтичането на срока му подсъдимият не може да започне отново да упражнява същата професия или дейност или да заема държавна или обществена длъжност, ако не е възстановил вредите от престъплението или не е изплатил дължимото се обезщетение по уважен от съда граждански иск на пострадалия.

(4) Прилагането на забраната по ал.3 се контролира от органите на МВР под ръководството и надзора на наблюдаващия прокурор, за което се уведомяват съответните професионални, обществени и държавни организации."

§ 2. Създава се нов чл. 58а със следното съдържание:

„Чл. 58а. (1) Когато в производството по чл. 370-374 НПК съдът постановява осъдителна присъда, предвидените в особената част на този кодекс наказания се заменят:

1. доживотният затвор без замяна - с доживотен затвор;
2. доживотният затвор - с лишаване от свобода от петнадесет до двадесет години;
3. лишаването от свобода за повече от петнадесет години - с лишаване от свобода до петнадесет години;
4. лишаването от свобода до петнадесет години - с лишаване от свобода до десет години;
5. лишаването от свобода до десет години - с лишаване от свобода до шест години;
6. лишаването от свобода до пет години - с лишаване от свобода до три години;
7. лишаване от свобода до три години - с пробация.

(2) При условията на ал. 1 наказанията конфискация, глоба, лишаване от права, лишаване от военно звание и обществено порицание не се заменяват с по-леки наказания, нито се намалява техния размер.

(3) В пределите на предходните алинеи съдът определя наказанието съобразно с правилата на глава пета."

§ 3. В чл. 63 от Наказателния кодекс се правят следните изменения и допълнения:

3.1. Създава се нова ал. 3 със следното съдържание:

„(3) Когато в производството по чл. 370-374 НПК съдът постановява осъдителна присъда, предвидените в особената част на този кодекс наказания се заменят:

1. за непълнолетните, ненавършили шестнадесетгодишна възраст:

а) доживотният затвор без замяна и доживотният затвор - с лишаване от свобода от една до пет години;

б) лишаването от свобода за повече от десет години - с лишаване от свобода до три години;

в) лишаването от свобода за повече от пет години - с лишаване от свобода до две години;

г) лишаването от свобода до пет години включително - с лишаване от свобода до шест месеца, но не повече от предвиденото в закона;

2. за непълнолетните, навършили шестнадесетгодишна възраст:

а) доживотният затвор без замяна, доживотният затвор и лишаването от свобода за повече от петнадесет години - с лишаване от свобода от две до осем години;

б) лишаването от свобода за повече от десет години - с лишаване от свобода до пет години.”

3.2 Досегашната ал. 3 на чл. 63 става ал. 4.

§ 4. Чл. 78а се изменя по следния начин:

4.1 В ал. 1 се създава нова точка „г” и придобива следната редакция:

„(1)

г) целите на наказанието могат да се постигнат и чрез административно наказание”

4.2.Създава се нова ал. 7 със следното съдържание:

„(7) Когато лицето по ал. 1 е непълнолетно, то се освобождава от наказателна отговорност от прокурора или съда, като му се налага възпитателна мярка, предвидена в Закона за борба срещу противообществените прояви на малолетните и непълнолетните, за което се уведомява съответната комисия**.”**

§ 5. В чл. 116 се създава нова алинея 3 със следното съдържание:

„(3) За убийство на лице, което е отвлечено с цел откуп, наказанието е доживотен затвор без право на замяна и конфискация на цялото имущество на дееца.”

§ 6. Създава се нов чл. 142б със следното съдържание:

„Чл. 142б. (1) Който отвлече лице с цел откуп се наказва с лишаване от свобода от десет до петнадесет години.

(2) Ако при деянието по предходната алинея е бил получен откуп, наказанието е лишаване от свобода от петнадесет до двадесет години и конфискация на цялото имущество на дееца.

(3) Наказанието е лишаване от свобода от двадесет до тридесет години или доживотен затвор и конфискация на цялото имущество на дееца, когато:

1. деецът е бил въоръжен;

2. деянието е извършено повторно;

3. деянието е извършено от две или повече лица;

4.отвлеченото лице е бременна жена или не е навършило 18 години;

5.отвлеченото лице е подложено на мъчение, спрямо него е проявена жестокост, нанесена му е телесна повреда или здравето или животът му са били поставени в опасност;

6.отвлеченото лице не бъде намерено;

7.получен е откуп в особено големи размери;

8.отвлеченото лице се ползва с международна защита;

9. деянието е извършено по отношение на две или повече лица;

10. деянието е извършено от лице, което се занимава с охранителна дейност, от служител в организация, която извършва охранителна или застрахователна дейност, от лице, което действа по поръчка на такава организация или се представя, че действа по такава поръчка, от лице, което е било или понастоящем е от състава на Министерството на вътрешните работи, Министерството на отбраната и Държавната агенция „Национална сигурност" или лице, което се представя за такова;

11. деянието е извършено от лице, което действа по поръчение или в изпълнение на решение на организация или група по чл. 321а или организирана престъпна група.

(4) Наказанието е доживотен затвор без право на замяна и конфискация на цялото им имущество, когато дейците са членове на престъпна група, организирана за отвличане на лице с цел откуп, независимо от конкретния им принос и място в йерархията. Не се наказва лице от състава на такава група ако е съобщило на властите за замисленото или подготвяно престъпление по този член.

(5) За приготовление за отвличане с цел откуп наказанието е от една до пет години лишаване от свобода. Същото наказание се налага и на онзи, който подбужда към отвличане с цел откуп."

§ 7. Създава се нов чл. 169д със следния текст:

„(1) Народен представител или общински съветник, който чрез използване на чужда служебна или идентификационна карта за достъп в техническа система за отчитане на гласуването, упражни в съответния орган чуждо право на глас, се наказва с лишаване от свобода до три години.

(2) При повторност на деянието наказанието е от 1 до 6 години лишаване от свобода.

(3) Наказанията по ал.1 и ал.2 се налагат и на народен представител или общински съветник, който предостави своя служебна или идентификационна карта за достъп в техническа система за отчитане, с цел трето лице да упражни неговото право на глас. „

§ 8. В чл. 212 от Наказателния кодекс се правят следните изменения:

8.1 Създава се нова ал. 6 със следното съдържание:

„(6) Предходните алинеи се прилагат съответно и когато предмет на документната измама са недвижими вещи или вещни права върху недвижими вещи."

8.2 Досегашната ал.6 става ал. 7.

8.3 Досегашната ал. 7 става ал. 8, като се изменя и придобива следното съдържание:

„(8) В случаите по ал. 1 и 2 съдът може да постанови конфискация до една втора от имуществото на виновния и да го лиши от правата по чл. 37, ал. 1, точки 6 и 7, а в случаите на ал. 3 - 6 постановява конфискация на цялото имущество или на не по-малка част от една трета от имуществото на виновния и го лишава от правата по чл. 37, ал. 1, точки 6 и 7."

§ 9. Чл. 234а от Наказателния кодекс се изменя и допълва по следния начин:

9.1 Създават се нови ал. 1 и 2 със следното съдържание:

„(1) Който извършва стопанска или търговска дейност без да е регистрирана по надлежния ред, се наказва с лишаване от свобода до три години, глоба от десет хиляди до сто хиляди лева и може да бъде лишен от права по чл. 37, точки 6 и 7.

(2) Предметът на дейността по ал.1 се отнема в полза на държавата, а ако е отчужден, се присъжда неговата равностойност."

9.2 Досегашния текст на чл.234а става ал. 3.

§ 10. Досегашният чл. 259а от Наказателния кодекс се отменя, като на негово място се създава се нов чл. 259а със следното съдържание:

„Чл. 259а. (1) Който нареди или допусне да не бъдат преведени в срок дължими се осигурителни вноски, когато са налице парични средства за това, ако невнесените суми са в големи размери се наказва с лишаване от свобода до три години, с глоба от хиляда до двадесет хиляди лева и може да бъде лишен от права по чл. 37, ал. 1, точки 6 и 7.

(2) Ако невнесените суми са в особено големи размери, наказанието е до пет години лишаване от свобода, глоба от пет хиляди до сто хиляди лева и лишаване от права по чл.37, ал.1, точки 6 и 7.

(3) В съответствие с ал.1 и 2 виновните лица се наказват и когато внесените суми са по-малко от дължимите.

(4) В случаите по предходните алинеи деецът не се наказва, ако до приключване на съдебното следствие в първоинстанционния съд изпълни изцяло задължението си заедно с дължимите лихви.”

§ 11. Създава се нов чл.260а в Наказателния кодекс със следното съдържание:

„Чл. 260а. (1) Който с цел да намали или избегне заплащането на данъци и осигурителни вноски в големи размери нареди или допусне невярно отчитане на резултатите от стопанска или търговска дейност или на показателите, въз основа на които тя се осъществява, включително измерваните с технически уреди и средства, се наказва с лишаване от свобода до пет години, с глоба от петдесет хиляди до триста хиляди лева и лишаване от права по чл.37, ал.1, точки 6 и 7.

(2) Ако невнесените данъци или осигурителни вноски по ал.1 са в особено големи размери, наказанието е от две до седем години лишаване от свобода, глоба от сто хиляди до петстотин хиляди лева и лишаване от права по чл.37, ал. 1 точки 6 и 7.

(3) В случаите по ал.1 и 2, ако съдът постанови осъдителна присъда, той спира стопанската или търговска дейност във връзка с която е извършено престъплението до внасяне на дължимите данъци и осигурителни вноски.”

§ 12. В чл.282, ал.1 от Наказателния кодекс се правят следните изменения:

Отпада изразът „с цел да набави за себе си или за другиго облага или да причини другиму вреда”, като алинеята придобива следната редакция:

„(1) Длъжностно лице, което наруши или не изпълни служебните си задължения, или превиши властта или правата си и от това могат да настъпят немаловажни вредни последици, се наказва с лишаване от свобода до пет години, като съдът може да постанови и лишаване от правото по чл. 37, ал. 1, точка 6 , или с пробация.”

§ 13. Създава се нов чл.283в НК със следното съдържание:

„Чл. 283в. (1) Длъжностно лице, което наруши или не изпълни служебните си задължения или превиши властта или правата си или наруши установените нормативни и технически изисквания и правила, като издаде неследващо се разрешение за строеж, ако извършеното не съставлява по-тежко престъпление, се наказва с лишаване от свобода до пет години, глоба от десет до сто хиляди лева и лишаване от права по чл.37, ал. 1, точки 6 и 7.

(2) Длъжностно лице, което не упражни контрол върху законосъобразността на току-що започнал строеж, строеж в изпълнение или приключен строеж, ако извършеното не съставлява по-тежко престъпление се наказва с наказанието по ал. 1."

§ 14. В чл. 306 от Наказателния кодекс се правят следните изменения и допълнения::

14.1 Досегашният текст на чл. 306 се обособява в ал. 1 точка 1, а като т.2 се създава нов текст и алинеята придобива следната редакция:

(1) Не се наказва:

1. онзи, който е предложил, обещал или дал подкуп, ако е бил принуден от длъжностно лице, арбитър или вещо лице да извърши това и незабавно и доброволно е съобщил на властта;

2. длъжностно лице, арбитър или вещо лице, което е получило подкуп, ако непосредствено след вземането му доброволно е съобщило на властта.

14.2 Създава се нова ал.2 със следния текст:

(2) Правилата на ал. 1 не могат да се прилагат повторно.

§ **15**. В чл. 323а от Наказателния кодекс се правят следните изменения и допълнения:

15.1 Досегашният текст на чл. 323а ал. 1 и ал.2 придобива следната редакция:

„(1) Който построи без разрешение със собствени сили и средства сграда върху обработваема земя, земеделска земя или пасище, защитени територии или защитени зони, улица, тротоар или терен, в границата на населено място, които са публична държавна собственост или публична общинска собственост, се наказва с лишаване от свобода до пет години и с глоба от десет хиляди до сто хиляди лева.

(2) При повторно извършване на престъплението по ал. 1, както и при продължаване на строежа, след като е бил спрян от надлежните органи, наказанието е лишаване от свобода от две до шест години и глоба от петдесет до сто и петдесет хиляди лева."

15.2 Създават се нови ал.3 и ал.4 със следния текст:

„(3) Когато строежът е извършен чрез възлагане при условията на ал.1 и 2 отговарят възложителят и строителят.

(4) В случаите по ал.1 и 2 незаконният строеж се събаря за сметка на извършителя на престъплението, а материалите се отнемат в полза на държавата, независимо чия собственост са."

§ **16**. В чл. 327 от Наказателния кодекс се правят следните изменения и допълнения:

“Чл. 327. (1) Който без издадено разрешение по реда на Закона за хазарта организира или провежда хазартна игра, се наказва с лишаване от свобода от една до три години или с глоба от 10 000 до 50 000 лева.

(2) Същото наказание се налага и на онзи, който организира или провежда хазартна игра със съответно разрешение, издадено по реда на Закона за хазарта,, но в помещение, различно от одобреното за съответната игра.

(3) Когато деянието по предходните алинеи е в особено големи размери, наказанието е лишаване от свобода от три до пет години и глоба от 50 000 до 100 000 лева.

(4) Когато деянието по предходните алинеи е извършено повторно, наказанието по ал.1 и ал.2 е лишаване от свобода от три до пет години и глоба от 50 000 до 100 000 лева , а в случаите по ал.3 – лишаване от свобода от пет до седем години и глоба до 200 000 лева.

(5) Който участва в хазартна игра, като знае, че се организират или провеждат без разрешение, се наказва с лишаване от свобода от една до три години или с глоба от 200 до 1000 лева.

(6) Парите и вещите, предмет на хазартната игра, се отнемат в полза на държавата, а ако липсват, се присъжда тяхната равностойност.”

ВНОСИТЕЛИ:

Яне Янев и група народни представители

МОТИВИ

към проект на Закон за изменение и допълнение на Наказателния кодекс

Действащият Наказателен кодекс на Република България е приет преди повече от 40 години, като през това време е бил изменян и допълван десетки пъти. Често това е ставало по конюнктурни съображения. След 1989 година са налице факти, които могат да се тълкуват в насока, че някои от измененията и допълненията са направени по конкретен повод, вкл. заради интересите на отделни лица. Т. е. погазвани са били основни принципи на правовата държава, каквито са върховенството на Закона и еднаквото му прилагане, равенството на всички граждани пред него и др.

Като цяло Наказателният кодекс е остарял и неадекватен на съвременните форми и прояви на престъпна дейност, каквито се явяват например компютърните и информационните престъпления, тези в областта на екологията, както и специфичните деяния, осъществявани от лица с „бели якички".

Наказателният кодекс е създаден при коренно различни обществено-икономически отношения, които нямат нищо общо с пазарната икономика и демокрацията. Това е причината предвидените в специалната му част престъпления в стопанската сфера да са изключително ограничени. Макар и многократно допълван в тази насока, Наказателният кодекс е неадекватен на тази най-бурно развиваща се сфера на престъпна дейност. Същото се отнася и до длъжностните престъпления и тези в сферата на организираната престъпност.

През 70-те и 80-те години на миналия век е преобладавала класическата криминална престъпност, често осъществявана на битова основа, а обикновената кражба е била обществено най-опасното престъпление срещу собствеността. Длъжностните престъпления са били изключителна рядкост, случаите на даване и получаване на подкуп – инцидентни, а стопанските престъпления по обясними причини са били насочени единствено срещу имущество на тоталитарната държава, която от своя страна ги е наказвала изключително тежко и безкомпромисно. Престъпленията на „белите якички", т. е. осъществяваните от мениджъри на големи частни търговски предприятия, вкл. от корпоративен тип и с чуждестранно участие, не са имали своя икономическа база, поради което изобщо не са били застъпени в Наказателния кодекс. Тогавашното развитие на технологиите нормално е изключвало бурното развитие на престъпна дейност, каквато в днешно време се наблюдава в сферата на информацията и компютърните технологии. Същото се отнася и до сферата на екологията, доколкото за целите на индустриализацията тоталитарната държава практически не е ограничавала посегателствата срещу жизнената среда на хората – водите, въздуха и земята.

Изобщо не са налице адекватни наказателно-правни норми, които да се противопоставят на бича на съвременното българско общество – корупцията.

Не може да се оспорва, че действащият Наказателен кодекс, макар и целите му да са били пречупени през интересите на тоталитарната държава, е бил навремето си

един модерен наказателен закон, изграден върху достиженията на континенталната правна система и традициите на българското наказателно право. Едва ли в днешно време е възможно, пък и необходимо, изцяло да се ревизират повечето от постулатите, заложени в Общата част на Наказателния кодекс. Още повече, че те почиват на здрави теоретични основи, практически идентични с тези на повечето модерни правни системи от континентален тип, обогатени от изследванията на редица международно признати български учени в областта на наказателното право. Едва ли нещо повече и различно може да се вложи в основните наказателно-правни понятия, каквито са деянието, престъплението, вината, обществената опасност, наказуемостта, давността, съучастието, условното осъждане, освобождаването от наказателна отговорност с налагане на административно наказание и пр. Въпреки това, твърде ниските наказания, налагани в днешно време от съдилищата в случаите на съкратено съдебно следствие и неяснотата относно отговорността на непълнолетните лица при подобно развитие на процеса предизвикаха негативни и дори гневни реакции на гражданите.

Същевременно обаче, пълен хаос цари в Особената част на Наказателния кодекс, където има десетки изменения и допълнения, чиято редакция, целесъобразност, систематично място и здрав разум се поставят под съмнение. Налице са там и множество наказателно-правни норми, които са дотолкова безнадеждно остарели от гледище на редакцията и обществено-икономическата необходимост от тях, че едва ли някога са били прилагани през последните години. Този безпринципен и еклектичен сбор, от една страна на мъртви правни норми, а от друга – модерни, но създадени по конкретен повод, ясно показват липсата на наказателно-правна стратегия на българската държава през последните две десетилетия. Това от своя страна води до неефективност на правораздавателната система като цяло, оправдано недоволство на гражданите от нея и липса на достатъчно доверие в съда и прокуратурата. От тук следва и слабата ефективност на наказателната превенция, доколкото значима част от извършените престъпления се оказват ненаказани или неадекватно наказани. Съчетано с бавен и формално-административен наказателен процес, получава се едно наистина незавидно положение, което пряко рефлектира върху авторитета не само на магистратите и съдебната власт, но и въобще на държавата.

Не случайно редица пеналисти твърдят, че действащият Наказателен кодекс е по същество „административно-наказателен". Очевидно е, че немалко от предвидените в него престъпления трябва да се декриминализират и да се преследват от изпълнителната власт като административни нарушения. Успоредно с това прокуратурата следва да получи съответни правомощия сама да налага наказание глоба по административен ред, когато са налице условията за замяна на наказателната отговорност. Всичко това би спомогнало да се разтоварят първоинстанционните съдилища от твърде много работа по леки престъпления с ниска степен на обществена опасност, осъществявани от неосъждани до този момент лица. Същевременно огромните празноти по отношение на съвременни и „модерни" престъпни сфери следва да бъдат запълнени с адекватни наказателно-правни норми, а извършените престъпления да се преследват без излишен либерализъм. Последният с основание предизвиква негативни реакции в европейските партньори на Република България и неведнъж е бил повод за обоснована критика от официалните институции на Европейския съюз.

Направените тук предложения на ПГ на РЗС имат за цел да запълнят някои от най-големите празноти и несъответствия в Наказателния кодекс, с надеждата, че скоро страната ни ще разполага с модерен наказателен закон, основан на съвременните достижения на демокрацията и пазарната икономика, съответстващ на мястото и ролята на Република България в европейските институции.

С предложените нови текстове и редакции по-конкретно се цели:

Невъзможност наново да се упражнява професия или дейност, от която подсъдимият е бил лишен по съдебен ред, без да са възстановени вредите от престъплението и изплатени обезщетенията по уважените граждански искове в наказателното производство.

Избягване на възможността за налагане на необосновано занижени наказания в производствата със съкратено съдебно следствие и изясняване в тези случаи на пределите на наказанията за престъпления, извършени от непълнолетни.

Предоставяне на правна възможност за прокурора, когато са налице предпоставките за освобождаване от наказателната отговорност, да налага глоба на подсъдимия по административен ред.

Предвидени са нови много тежки наказания за лица и организирани престъпни групи осъществяващи отвличания с цел откуп. В този ЗИД на НК е предвидено наказанието доживотен затвор без право на замяна за лица участващи в организирани престъпни групи с изключение на лицата, които са съобщили на властите за готвеното отвличане или са дали доброволни показания след осъщественото престъпление.

Криминализиране на деянието упражняване на чужди права за гласуване в колективни органи от народни представители и общински съветници.

Адекватна наказателна отговорност в случаите на документни измами с цел незаконно придобиване на недвижим имот, както за съставителя, така и за ползвателя на инкриминирания документ.

Криминализиране на деяния, свързани с незаконно осъществяване на търговска дейност, неправилно отчитане на стопански показатали с цел избягване или намаляване на задължения за данъци и осигуровки и неплащане на осигуровки въпреки наличието на парични средства. Осъвременяват се текстовете от Наказателния кодекс, отнасящи се до незаконния хазарт, като се предвижда наказателно преследване за незаконното организиране и участие в хазартни игри.

Намаляване на обективните и субективните признаци на състава за общо длъжностно престъпление с оглед реалното му приложение чрез избягване на комулативното наличие на множество предпоставки за реализирането на наказателна отговорност от длъжностни лица. Общият принцип за вредоносния характер на деянието при длъжностните престъпления, т. е. за неговия резултативен характер, се запазва в изискването да е възможно настъпването на немаловажни вредни последици, като тази възможност да е напълно достатъчна за реализиране на наказателна отговорност на виновното лице, без да е необходимо то да е действало непременно в свой или чужд користен интерес.

ВНОСИТЕЛИ:

Яне Янев и група народни представители